

baptist.dk

Tid til længsel ...

◀ Nr. 8 ▶ 2008 ▶ 155. årgang ▶

Med længslen som følgesvend

[☰] Anne Marie Winther [🗨️] Per Bækgaard samt Anne Marie Winthers private

Anne Marie Winther kender om nogen til følelsen af længsel. Her lader hun os kigge ind ad sit vindue, og fortæller om afsavn i forbindelse med at have en skizofren søn, og længslen efter det barn, der ikke var der.

Jeg kender til længsel. Et savn og en længsel så dyb, at den gør ondt i krop og sjæl. Måske har jeg kendt den altid, måske er jeg et længselsmenneske? Måske hjem-søges den, der er familiær med længsel, endnu mere end andre af længsler og savn? Da jeg var ung og nybagt mor arbejdede mine forældre som missionærer i Afrika. Jeg længtes meget efter dem, og længslen satte sig dybe spor. Jeg følte, at Afrika havde stjålet mine forældre og mit barns bedsteforældre. Heldigvis kom der tider, hvor vi kunne være så meget sammen igen, at de fleste længselssår kunne læges.

En overset dreng

Min mand og jeg blev skilt, da vores børn var hhv. to og fire år. Vi havde nogle meget svære år, hvor drengene boede skiftevis hos den ene og den anden af os. Den yngste af vores drenge gik i den periode tilbage i sin udvikling. Han glemte mange af sine færdigheder såsom farver og tal,

han lige havde lært. I skolen var han en lille, nem dreng, der ikke gjorde meget væsen af sig. Han blev tit overset, fordi han var en stille dreng. Gennem sin skoletid har han siddet og kigget ud i luften i mange timer i specialklasser, og hjemme har vi slidt med lektier på mange fantasifulde måder, for at han skulle få fornemmelse for tal, farver, tid og ord. Da han var ca. 11 år reagerede han ved at blive pyroman. Det var et råb om hjælp, og han kom i en periode på børne-psykiatrisk afdeling og efterfølgende i familiepleje på en gård. Her blev han som en søn af familien, og jeg var lettet over, at der var nogen til at tage sig af ham og hjælpe ham. I det hele taget har jeg altid følt det som et privilegium, at fagligt kyndige personer har kunnet hjælpe os dér, hvor vi ikke selv magtede det. For der er ting, man ikke selv kan styre, selvom man er en kristen.

Den dybe psykose

Da han blev ældre kom han på efterskole i Mariager. Det var en rigtig god oplevelse for ham, for her var der mennesker, som så

ham og hans behov. Her blev han set, hørt og accepteret og lærte nye færdigheder. Han blev bl.a. en meget habil sportsmand. Den gode oplevelse på efterskole gjorde, at han ikke var i tvivl om, at han ville på højskole også. Men dér gik det galt, og vi hørte stort set ikke fra ham i et halvt år. I vinterferien blev han sendt hjem fra højskolen, dybt psykotisk, og han var tæt på at tage livet af sig selv, før han blev indlagt på psykiatrisk afdeling. Her blev han medicineret og fandt efter nogen tid igen tilbage til rytmen. Han blev en venlig dreng med en stærk tro på Gud. Han tog voldsomt på af medicinen og så meget forandret ud, men han var selv godt tilfreds, fordi han før havde syntes, at han var for tynd.

Ikke helt flyvefærdig

En behjertet socialrådgiver hjalp ham til at få en lejlighed i tilknytning til socialpsykiatrien. Her befandt han sig rimeligt godt og fik en kontaktperson, som var glad for ham, og som han var glad for. Han fik nye venner, og blev aktiv trommeslager i en kirke. Han fik også forskellige beskyttede jobs og prøvede kræfter med teknisk skole, men han var for langsom og ustruktureret til, at det rigtig blev til noget. På et tidspunkt blev han indstillet til pension, og jeg var med

» Måske hjem-søges den, der er familiær med længsel, endnu mere end andre af længsler og savn? «

»» Jeg tænker selvfølgelig ofte på, hvordan det skal gå ham, og den sugende længsel og den dybe bekymring bryder med mellemrum ud i lys lue. ««

til mødet, da det skulle besluttes. Jeg bad socialrådgiveren give ham en ny chance med hensyn til job eller læreplads, og han fik derefter lov til at prøve at arbejde i et vognmandsfirma. Herfra blev han senere uddannet og fik job, og det var den store glædes dag, da familien kunne samles til hans svendegilde.

Men jeg tænker selvfølgelig ofte på, hvordan det skal gå ham, og den sugende længsel og den dybe bekymring bryder med mellemrum ud i lys lue. For det er ikke bare en happy ending. Han er nu 26 år, og der ligger forhåbentligt stadig mange gode år foran ham. Men som mor kan jeg ikke bare slippe, for jeg føler ikke, at jeg har et helt færdigt og flyveklart barn, jeg tør overlade livet til selv. ■

Anne Marie har også beskrevet sin længsel i dette lille digt:

*»Jeg holder dig ud i strakt arm,
For jeg er bange for, at du forlader mig,
og at jeg IGEN skal føle savnets ømme smerte.«*

Nr. 8 – 2008

- 2 Med længslen som følgesvend**
– en personlig beretning
Af Anne Marie Winther
- 5 Længsel**
– leder
Af Michael Møller-Hansen
- 6 Derfra min verden går ...**
– mit livs historie
Af Ane Hylleberg
- 9 Så bliv da menneske**
– andagt
Af Peter Halldorf
- 10 Mere end et kristent band for kristne**
– portræt af bandet »reflekt«
Af Michael Møller-Hansen
- 12 Rodbehandling**
– opsummering, perspektiver og udfordringer fra historien
Af Ole Lundegaard og Lasse Åbom
- 15 Tegn på Guds nærvær**
– stafetten er nået til Midtjylland
Af Lene Lunding, Birgit Sprøtte Hansen og Ellen Melkær Holm
- 16 Længsler, der opfyldes**
– baggrundsartikel
Af Bent Hylleberg
- 18 Julekrybben**
– en julehistorie for børn og voksne
Af Søren P. Garup
- 20 Lær kvinderne i Burundi at læse, skrive og regne**
– om kvindeprojekt i Burundi
Af Susi Baggesen
- 22 Citroner til Vorherre**
– boganmeldelse
Af Anne Marie Andersen
- 23 Døbte og døde**
- 24 Glem ikke gæstfriheden ...**
– kronik
Af Bodil Hindsholm Hansen
- 26 Hvor skolegang er en chance, du får**
– om børns skolegang i Rwanda
Af Hanne og Hartvig Weber-Hansen
- 28 Dødvægten skal læses af**
– to forandringsagenter om forandringsprocessen
Ole Broholm Andersen og Jan Johannsen
- 30 En ny generation af familere**
– fremtiden for familierne i Danmark
Af Hans Henrik Lund
- 31 Gudslængslen ifølge C.S. Lewis**
– om længslen i forfatterens eget liv
Af Bent Bjerring-Nielsen
- 34 Det vigtigste er friheden**
– interview med kirkeminister Birthe Rønn Hornbech
Af Lone Møller-Hansen
- 36 Springbalsaminer**
– om drivkraften i os
Af Raymond Jensen

»Vi er pressede«!

– Vores ansatte er pressede. Vi mangler penge, og der mangler opbakning fra menigheder og enkeltpersoner. Jeg ved dog, at vi har både penge og arbejdskraft nok til det, som Gud kalder os til. Sådan sagde formand Finn Basnov til Missionskomiteen – repræsentanter fra de 51 baptistmenigheder og landsorganisationerne – som i november mødtes i Tølløse.

I tro besluttede komiteen derfor at hæve bidraget fra menighederne fra 5 til 7½ pct. næste år, ligesom Morten Kofoed blev ansat pr. 1.

februar som International Missionssekretær i stedet for Thomas Spanner. Og flere projekter blev vedtaget. De skal dog, for at blive til noget, skaffe finansiering. Mere om projekterne i næste nummer af baptist.dk.

Beklagelse

Vi beklager meget en sætning i et glimt s. 25 i baptist.dk nr. 5 2008: »Ingen betydning for menigheden, at de er medlem af Baptistkirken«. Det var ikke et medlem af City Kirken, der kom med denne bemærkning.

Længsel

Per Bækgaard [≡] Michael Møller-Hansen

*»Gud, du er min Gud, jeg søger dig,
min sjæl tørster efter dig,
min krop længes efter dig,
i det tørre, udpinte, vandløse land«*
Salmernes Bog 63:2

Vores længsler, og det, vi burde længes efter, er ikke altid det samme. Vi længes efter bekræftelse, efter at vide at jeg er elsket, at vide at jeg er værdsat, at vide at mit liv gør en forskel. Dette er sunde længsler, så længe de rettes det rigtige sted hen. Det gør de alt for sjældent.

Oftentimes søger vi bekræftelsen og kærligheden forkerte steder. Vi søger anerkendelse gennem vores relationer og bliver fanget i en evig jagt på anseelse gennem ord og gerninger, og vores selvværd kommer til at afhænge af deres respons. Vi oplever ikke den frihed, Jesus lovede os, vi oplever ikke at hvile som børn i Hans

favn. Vi har brug for Helligånden til at fri os fra denne jagt, vi har brug for at rette vores tørst mod Ham.

Alt godt her på jorden er en genspejling af Guds oprindelige skaberværk, og fuldkommen kærlighed finder vi ikke her, kun i Guds kærlighed og længsel efter os. Selve tanken om Guds kærlighed til os kan virke som en abstrakt og fortænkt teori, men sandheden er, at dette er selve formålet med vores eksistens, at elske og blive elsket.

» Hele tanken om Guds kærlighed til os kan virke som en abstrakt og fortænkt teori, men sandheden er, at dette er selve formålet med vores eksistens, at elske og blive elsket. «

blive elsket. Vi er skabt til at være fri i Hans kærlighed.

I Davids terminologi befinder vi os »i det tørre, udpinte, vandløse land«. Her er det end ikke muligt at stille vores tørst, stille vore længsler. Gud giver os en mulighed for at gengælde Hans længsel og drikke af Hans kilde. Kun her kan vi stille vores tørst.

Det er min bøn, at vi gennem dette blad kan kalde dig til at længes og tørste mere efter at ligne Kristus i alt, vi er, og i alt, vi gør. I denne længsel vil du opleve at blive sat fri fra jagten og stille din tørst. Lad os sammen følge Hans evige kald: »Kom og følg mig« og lad os drage ind i Hans nærvær. Gud længes efter os, alt, hvad vi skal gøre, er at besvare Hans kald med et »ja«.

God læsning

Derfra min verden går ...

[] Ane Hylleberg [] Per Bækgaard samt Knud Wümpelmann

Sådan skrev H. C. Andersen om Odense. Det samme kan siges om **Knud Wümpelmann**, som Ane Hylleberg her interviewer i serien Mit livs historie. Også han er født i Odense og blev kendt over det meste af verden.

Jeg er taget på besøg hos Karen og Knud Wümpelmann i Tølløse. Jeg glæder mig, for selvom jeg har kendt dem altid, kender jeg ikke Knuds historie. Men jeg ved, at han har rejst meget i mange lande og gennem et helt halvt århundrede (!), så jeg er fuld af forventning.

Mens Karen skænker te, viser Knud fotos og artikler. En artikel viser et stort luftfoto, hvor tusindvis af mennesker står i timelange køer. Det handler om Sydafrikas første

demokratiske valg i 1994, hvor Knud som præsident for BWA (Baptist World Alliance) var med som observatør. Det er blot én af verdens store mærkedage, som Knud har deltaget i.

Hvordan begyndte det?

– spørger jeg, og Knud svarer: »Mit hjem i Odense var et pensionat. Her boede menighedens gæstepredikanter bl.a. nogle fra Kina og andre lande. Senere på prædikant-skolen i Tølløse var mine lærere internatio-

nalt engagerede, og vi fik ofte udenlandsbesøg. I 1947 mødte jeg baptister fra hele verden, der kom til kongres i København. Og som præst i København mødte jeg mange udlændinge, især amerikanere som ville opleve Europa efter 2. verdenskrig.«

I 1952 fik Knud et legat fra Kirkernes Verdensråd (KVR) til studier i USA. Legatet tillod kun, at jeg tog af sted alene, men jeg insisterede på, at jeg ikke ville rejse uden min kone, og KVR skaffede os så et ekstra legat fra en amerikansk fond. I USA oplevede vi både meget små og meget store menigheder. De var overalt båret af et stærkt fællesskab i »søndagsskole for

Fakta | Knud Wümpelmann

- Født 1922, døbt 1936, på Prædikantsskolen i Tølløse 1944-1947. Gift med Karen 1947. Præst i hhv. Pandrup og København.
- To års studieophold i USA 1952-1954.
- Første generalsekretær for danske baptister 1964-1979.
- Europæiske baptisters generalsekretær (EBF) 1979-1989.
- Præsident for Baptisternes Verdens Alliance (BWA) 1990-1995.

Dåbsgudstjeneste ved BWA-konferencen i Sydkorea 1995, hvor 10.000 blev døbt.

Fire afrikanske mænd kommer til hospitalet i Musema med en død kvinde og hendes mand med reb om halsen. Lægen er Torben Roulund.

hele familien«, fra de mindste til de ældste. Tilbage i Danmark forsøgte jeg sammen med Per Nørgaard at overføre idéen – desværre uden held.«

Mit livs store oplevelse

Som formand for international mission kom Knud i 1963 til Rwanda og Burundi. »Her lærte jeg forholdene at kende i nogle af verdens fattigste lande. Afrikanerne var fulde af smil – det var en fantastisk oplevelse! Og deres gudstjenester var fyldt med livsglæde.«

Knud finder et billede frem fra bunken. Vi ser fire afrikanske mænd, der bærer en bære. »Mens vi spiste aftensmad, blev der banket på døren. Der stod fire mænd, der havde gået mange timer med en død kvinde. Hun var død meget pludseligt, og de fire mænd var overbeviste om, at hen-

des mand havde slået hende ihjel. Ham havde de også med – med reb om halsen. De lokale myndigheder havde insisteret på, at kvindens dødsårsag skulle findes, inden de fire måtte hænge manden! Lægen obducerede hende og konstaterede, at hun var død af en galoperende lungebetændelse. Mændene blev nu nødt til at fjerne rebet, og manden var selvfølgelig lettet og glad! Det var en stærk oplevelse, og et eksempel på den store kontrast, der er mellem Europa og Afrika.«

Blandt østeuropæere

Knud besøgte Sovjetunionen første gang i 1971 og senere, som europasekretær, det kommunistiske Østeuropa mange gange. »Der eksisterede mange vrangforestillinger om livet for de kristne bag jernetæppet, bl.a. blev det påstået, at alle baptistkirker

Derfra min verden går ...

»Uden Karen kunne jeg ikke have det arbejde, jeg har haft«, siger Knud.

i USSR var blevet lukket undtagen én, den i Moskva, og den var kun en slags udstillingsvindue, der skulle få turister til at tro, at der var religionsfrihed. Men jeg vidste, at der trods alt stadig var mange hundrede kirker i brug, så jeg så det som min opgave at skabe bedre forståelse mellem øst og vest.«

»Det var fantastisk at komme til gudstjeneste i Sovjet. Kirkerne var overfyldte, og folk stod som sild i en tønne – undertiden uden for kirken i bidende kulde. Der var stor mangel på salmebøger. Derfor blev der læst ét vers op ad gangen, hvorefter menigheden sang. Der manglede også bibler. Næsten alle bibler var blevet brændt eller på anden måde destrueret. Jeg blev præsenteret for en ung præst, som ingen bibel havde. Heldigvis kunne jeg give ham en af de seks, jeg havde skjult i min kuffert.«

Jeg spørger Knud, hvad han lærte af tiden bag jerntæppet? »Jeg lærte at sætte pris på de frie forhold i vores eget land, og jeg fik dyb respekt for de forfulgte kristne. Og så lærte jeg, hvor vigtigt det er, at vi har en præsteuddannelse. *Alle præsteseminarier i Sovjetunionen var blevet lukket*, og det kunne mærkes på forkyndelsen. Præsterne manglede teologisk viden,

de var selv lærte og havde ikke adgang til teologiske bøger. Da muren faldt, var det noget af det første, der blev sat i værk.«

Enhed i mangfoldighed

I 1947 mødte Knud BWA første gang. 42 år senere blev han valgt som præsident for BWA. »Jeg tænker på verdens baptister som et stort orkester med mange musikere og forskellige instrumenter. Orkesteret er BWA, som vi alle er en del af. Musikerne kommer fra hele verden og spiller på de forskellige instrumenter. Vi er vidt forskellige og vi udtrykker os forskelligt. Men trods store forskelle har jeg overalt oplevet enhed i mangfoldigheden.«

Knud fortsætter med at fortælle om sine rejser i Nagaland, Calcutta og Kina for blot at nævne nogle, men vender tilbage til det demokratiske valg i Sydafrika. Han beskri-

ver stemningen til en gudstjeneste i en slummenighed én uge før valget. »Meget af gudstjenesten blev brugt på at instruere deltagerne i, hvordan de skulle udfylde stemmeseddelen. De kunne jo hverken læse eller skrive. Medlemmerne var lykkelige. De dansede rundt, og jeg dansede med. Det er anderledes i Danmark, og det skal det være!«

Kvinden bag Knud

»Men uden Karen kunne jeg ikke have det arbejde, jeg har haft«, tilføjer Knud. I en periode tog Karen arbejde fredag og lørdag, men det passede dårligt, idet der ofte var weekendmøder i privaten. Når Knud var på rejse, passede Karen telefon. Knud slutter: »De sidste år, mens jeg var formand for BWA, fik vi en aftale, så Karen kunne tage med på mine rejser. Det var jeg glad for – vores liv har været en fælles rejse.« ■

Så bliv da menneske

Per Bækgaard Peter Halldorf

Julen er fejring af inkarnationen – at Gud blev menneske. I påsken fejres forsoningen – at fjendskabet mellem Gud og menneske besejres. Med pinsen kommer Helligånden – og mennesket kan genfinde sin identitet. Julen mister sin værdi uden påsken – og pinsen.

Mennesket er skabt i Guds billede. Et billede forudsætter et urbillede. Billedet kan være lig med eller forskelligt fra urbilledet. Men ligheden kan aldrig udviskes. Synden forvansker menneskets lighed med Gud – i værste fald til ukendelighed, men vi ophører aldrig med at være skabt i Guds billede. Synden kan ikke berøve os vores identitet.

Når Gud bliver menneske i Jesus, ser vi formålet med vores eksistens. I Marias søn er billedet af mennesket ikke forvansket af synden. Som Jesus er, sådan var vi bestemt til at være i denne verden. Når Kristus ved sin død og opstandelse plyndrer dødsriget, er vejen åbnet for, at mennesket kan få sin lighed med Gud tilbage.

Det er Helligånden, som skaber ligheden med Gud i mennesket. Dette virkelig-gøres gennem en proces, en langsom restaurering, som sker, når vi »lever i Ånden«. Over den kristnes liv står der skrevet: »Frelse er i gang.«

Et skaberværk i udvikling

I Jesu person indgår Gud og menneske en relation, da han fødes af Maria. Ved at Gud forener sig med alt menneskeligt i Jesus, kan alt menneskeligt nu forenes med Gud i Kristus. Det er en kærlighedens forening. Menneskets oprindelige lighed med Gud i

skabelsen blev af oldkirkens forkyndere ikke opfattet som en tilstand af perfektion. Når Gud betragtede sit skaberværk og så, »hvor godt det var«, skuede han ikke ud over et museum. Gud havde skabt en verden i udvikling. Alt det, som lever, rummer muligheden for at blive noget mere, i særdeleshed mennesket, som er skabt med evnen til at elske. Gennem kærligheden bliver vi altid noget mere! Mere menneske.

Guds to hænder

Da Ånden pinsedag gives til mennesket, får det mulighed for at realisere det nye liv, som blev til påskedag – det, som enhver kristen opstår til i sin dåb. Inkarnationen og forsoningen er begge Guds storværker. Sønnen og Ånden er virksomme sammen, som Faderens to hænder. ■

Fakta | Peter Halldorf

50 år, præst i Pinsekirken, en af lederne af Nya Slottet ved Bjärka Säby i Sverige, forfatter til en sribte bøger om kirkefædre og Helligånden, bl.a. »Drik dybt af Ånden«, som denne andagt med forfatterens tilladelse er udpluk fra.

Reflekt = Mere end et kristent

Michael Møller-Hansen | Bernt Hansen for reflekt

I USA oplever man en stadig større efterspørgsel efter kristen musik, og man kan såmænd få en Grammy i kategorien »Best Christian Act« (bedste kristne opvisning). I Danmark har successen dog ikke været helt så stor, men det skræmmer ikke det unge band *reflekt* fra Roskilde. »Vi er klar og fulde af forventning,« siger forsanger Christoffer.

For at gøre historien kort

reflekt består af syv unge i alderen 19-25 år. Bandet har eksisteret i fem år og turneret Danmark rundt. Musikken tager udgangspunkt i melodios pop/rock, og teksterne skildrer tro med ærlighed og dybde. Bandet udgav selv deres første ep, »*grace falling*«, i 2006. Tidligere på året skrev *reflekt* pladekontrakt med *rock' n' soul records* og udgav derefter singlen »*Mirror Generation*« som en smagsprøve på den nyeste cd, »*reflekt*«. Debuten indeholder 11 skæringer, der alle taler deres tydelige sprog om et band med en fornyet og intens passion.

»Navnet *reflekt* handler om at reflektere Gud i sit liv, som det også står i Matthæus evangeliet kap. 5, vers 16*,« forklarer

Christoffer, som jeg har sat i stævne til en samtale om bandet. *reflekt* består af Christoffer Wilki Nielsen, vokal og akustisk guitar, Andreas Christensen, vokal og tangenter, Simon Røgeskov Pedersen, bas, Jeppe Stoltenberg Sørensen, guitar, Jakob Haslund-Thomsen, guitar, Benjamin Larsen, trommer og percussion og Karen Stoltenberg Sørensen, vokal.

Hvordan startede I som band, og hvilke ambitioner havde I dengang?

»Vi startede oprindeligt som et lovsangsband til det tværkirkelige ungdomsarrangement, WaterWalk i Roskilde Baptistkirke. Her har vi spillet i fire år, og vi medvirker stadig som lovsangsband. Ambitionerne var dengang

» I takt med at vi begyndte at skrive vores egne sange, blev vores ambition både at inspirere og udfordre kristne samt at række uden for kirken. «

band for kristne

at være et lovsangsband, der udstrålede glæde og oprigtighed med et højt musikalsk niveau«, fortæller Christoffer.

Hvordan har jeres ambitioner ændret sig siden dengang?

»I takt med at vi begyndte at skrive vores egne sange, blev vores ambition både at inspirere og udfordre kristne samt at række udenfor kirken. Musik er en stærk fællesnævner, som samler folk, og vores musik har potentiale til at nedbryde de barrierer, der eksisterer omkring kristen musik.«

Hvad vil du sige har været den største succes – og den største skuffelse?

»Den største succes er det, at vi er blevet vel-signet med en pladekontrakt, så vi har fået muligheden for at lave en cd og nå ud til en masse med vores egen musik. Alt i alt, at vi får lov til at gøre det, vi hver især elsker at gøre i et fantastisk fællesskab. Skuffelse? Der er nok to: Dels at vi flere steder oplever så dårlig lyd, at det ikke lyder så godt, som det kan, og dels at vores nye plade endnu ikke har solgt så godt, som vi havde håbet«, svarer Christoffer.

Hvordan oplever I interessen for et kristent band her i Danmark?

»Vi har oplevet en del efterspørgsel fra efterskoler og kirker. Den kristne danske musik-

scene er ikke specielt synlig, men arrangementer som Glow-festival er med til at sætte fokus på den. Vores pladeselskab, rock'n'soul records, har også været med til at sætte fokus på fremtidens spirende, kristne musikscene. Men det er vigtigt, at folk støtter op om de nye, spirende danske bands, ellers kommer vi aldrig videre.«

Hvordan er jeres syn på fremtiden?

»Vores sang ›Future‹ handler netop om det. Omkvædet lyder: ›Imagine what could happen if we gave ourselves to the creator's dream‹ (›forestil dig, hvad der kunne ske, hvis vi gav os selv til skaberens drøm‹). Vi er klar og fulde af forventning. For os handler det om at holde os til den plan, Gud har lagt for os. Vi ønsker i høj grad at fortsætte med at komme ud med vores musik til så mange som muligt; såvel kristne som ikke kristne. Vi er så småt begyndt at kigge lidt fremad med udviklingen af nye sange, og vi glæder os til at sprede endnu mere refleksiv musik.«

»» For os handler det om at holde os til den plan, Gud har lagt for os. Vi ønsker i høj grad at fortsætte med at

komme ud med vores musik til

så mange som muligt. ««

** Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene. Matthæus 5:16)*

Hvilke råd vil du give, hvis man sidder med ambitioner om at blive noget ved musikken?

»Sørg for at holde dig åben over for nye ideer i sangskrivningsfasen, og gem selvkritikken til bagefter. Sørg for at bruge tid med bandet, hvor musikken ikke nødvendigvis skal være i centrum – bandweekender er geniale! Stå ved dine sange, men vær samtidig klar til at modtage konstruktiv kritik. Sørg for at udvikle dig, og find en lærer, der kan give dig nogle gode redskaber og spare dig for eventuelle skader. Invester i noget ordentligt udstyr; det vil give dig større spilleglæde. *Elsk Gud før musikken og forbliv ydmyg!*« ■

Mere info om reflekt:

www.reflektmusik.dk

cd'er kan købes på pladeselskabets hjemmeside

www.rocknsoulrecords.dk

Rodbehandling

[📷] Per Bækgaard [☰] Ole Lundegaard og Lasse Åbom

1. Jesu disciple
2. Nøglen til skriften
3. Kirke er mission
4. På de fattiges side
5. Forsonet fællesskab
6. Økonomisk solidaritet
7. Fredstiftere

I løbet af 2008 har Ole Lundegaard og Lasse Åbom skrevet 7 artikler om baptismens rødder. Nu slutter de serien med **en opsummering af årets artikler og en række perspektiver og udfordringer fra historien.**

Vores rødder?

Nogle vil mene, at rødderne til dansk baptisme findes omkring 1839, hvor Baptistkirken i Danmark opstod. Det er både rigtigt og forkert. Det er sandt, at der ikke findes en direkte forbindelse fra danske baptister i 1839 til anabaptisterne på reformationstiden. Der er mange forskelle på os og dem. Alligevel er det for snævert kun at se tilbage til 1839. Forud var gået en bevægelse, som satte aftryk mange steder i Europa, først og fremmest Schweiz, Tyskland, Holland og England – senere også USA. Det var en strømning og en spiritualitet, som kaldte den troende til radikal efterfølgelse

af Jesus Kristus. De satte Bibelen højere end menneskelige traditioner, og de havde et stærkt ønske om frihed til at tro og tænke for den enkelte.

Genopdagelse

I de seneste 20-30 år er der gået en ny bevægelse over Europa og USA. Baptister *genopdager deres arv* og slægtskab med anabaptisterne i 1500-tallet. I deres liv og tro finder vi markante og klare betoning af evangeliet, som er yderst aktuelle og nødvendige – betoning, som med årene måske er blevet svage eller helt borte hos os. I det forgangne år har vi forsøgt at sætte spot på syv af disse betoning eller aspekter, der udfordrer vores tænkning og praksis.

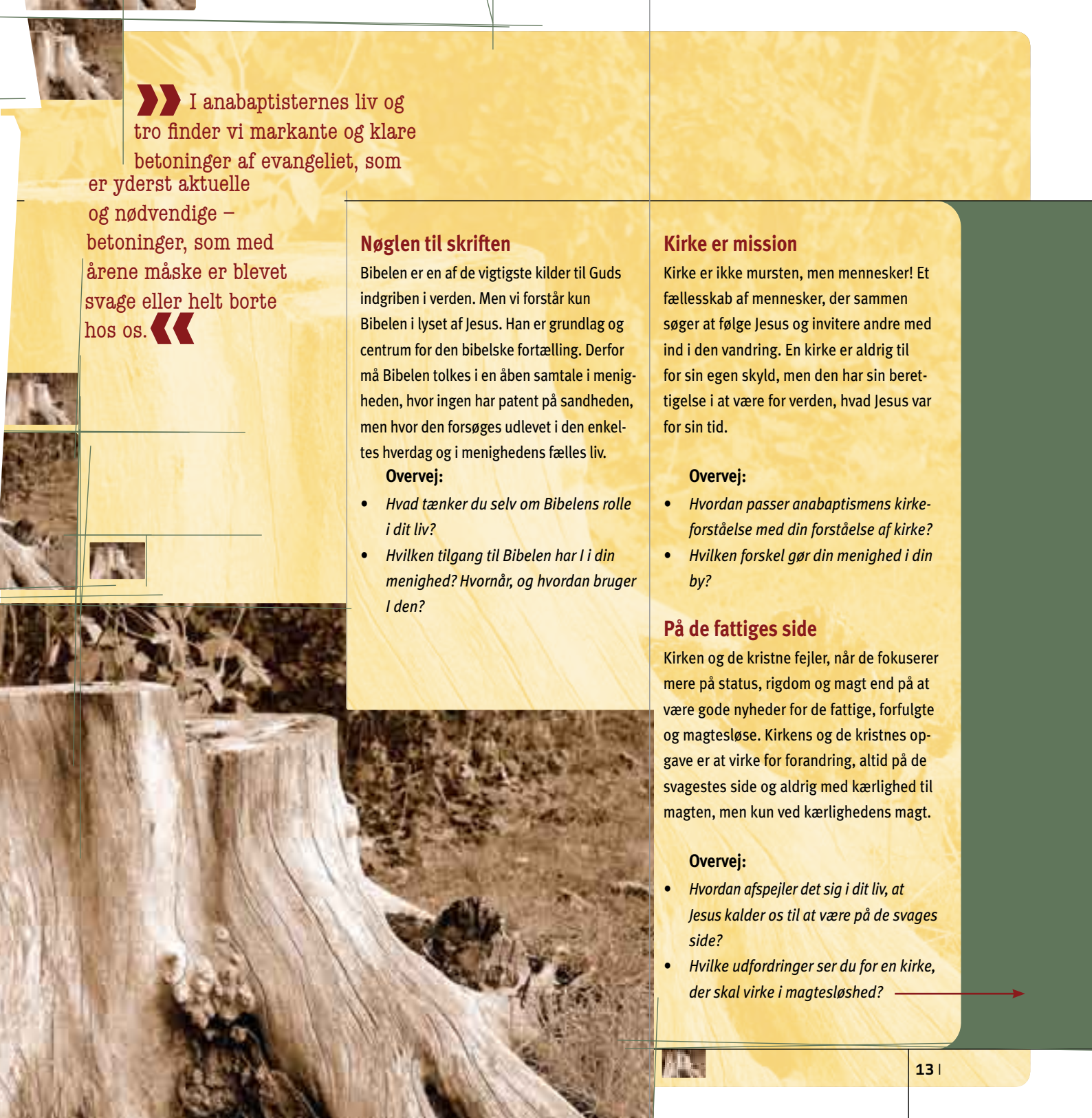
Jesu disciple

Først og vigtigst er det at forstå troen som efterfølgelse af Jesus. Før alt andet er vi kaldet til at være Jesu disciple i vores tro og liv, vores forståelse af kirke og vores engagement i verden omkring os. Tro er ikke bare teologi, ritualer og læresætninger, men et liv levet i efterfølgelse af Jesus som vores eksempel, lærer, ven, frelser og Herre.

Overvej:

- *Hvad betyder det for dig i dit liv at være disciple af Jesus?*
- *Hvilke af de fem aspekter (eksempel, lærer, ven, frelser og Herre) kan du bedst forholde dig til? Hvilket synes du er sværest? Hvorfor?*

»» I anabaptisternes liv og tro finder vi markante og klare betoning af evangeliet, som er yderst aktuelle og nødvendige – betoning, som med årene måske er blevet svage eller helt borte hos os. ««

Nøglen til skriften

Bibelen er en af de vigtigste kilder til Guds indgriben i verden. Men vi forstår kun Bibelen i lyset af Jesus. Han er grundlag og centrum for den bibelske fortælling. Derfor må Bibelen tolkes i en åben samtale i menigheden, hvor ingen har patent på sandheden, men hvor den forsøges udlevet i den enkeltes hverdag og i menighedens fælles liv.

Overvej:

- *Hvad tænker du selv om Bibelens rolle i dit liv?*
- *Hvilken tilgang til Bibelen har I i din menighed? Hvornår, og hvordan bruger I den?*

Kirke er mission

Kirke er ikke mursten, men mennesker! Et fællesskab af mennesker, der sammen søger at følge Jesus og invitere andre med ind i den vandring. En kirke er aldrig til for sin egen skyld, men den har sin berettigelse i at være for verden, hvad Jesus var for sin tid.

Overvej:

- *Hvordan passer anabaptismens kirkeforståelse med din forståelse af kirke?*
- *Hvilken forskel gør din menighed i din by?*

På de fattiges side

Kirken og de kristne fejler, når de fokuserer mere på status, rigdom og magt end på at være gode nyheder for de fattige, forfulgte og magtesløse. Kirkens og de kristnes opgave er at virke for forandring, altid på de svagestes side og aldrig med kærlighed til magten, men kun ved kærlighedens magt.

Overvej:

- *Hvordan afspejler det sig i dit liv, at Jesus kalder os til at være på de svages side?*
- *Hvilke udfordringer ser du for en kirke, der skal virke i magtesløshed?* →

Rodbehandling

Forsonet fællesskab

Kirken står og falder med fællesskabet mellem de troende. På tværs af alle de grænser, der normalt skiller mennesker, må vi lade os forsones og være et stærkt vidnesbyrd om, at tro og liv hører uløseligt sammen, og at kirken er et billede på menneskets forsoning med Gud.

Overvej:

- *Hvilke brudte relationer og konflikter fylder mest i dit liv lige nu?*
- *Hvordan praktiserer I forsoning i dit menighedsfællesskab?*

Økonomisk solidaritet

Tro omfatter alt, hvad vi er, og derfor også vores måde at bruge ressourcer på. Jesu undervisning om ansvarligt forvalterskab kalder os til at gøre op med vores materialistiske brug-og-smid-væk kultur og finde måder at leve enkelt og gavmildt i omsorg for skaberværket og i fortsat søgen efter retfærdighed.

»» Forestil dig, hvad anabaptismens udfordringer kunne sige til dansk kirkeliv i dag, ikke blot Baptistkirken i Danmark, men også kirkerne generelt. Det ville blive en helt anden samtale, til gavn for kirken – men vigtigst til gavn for den verden, som Guds søn forkyndte evangeliet om Guds rige for. ««

Overvej:

- *Hvordan påvirkes du af en kultur, der skriger på stadigt mere forbrug og højere vækst?*
- *Kan din kirke engagere sig i et arbejde for en bedre måde at bruge ressourcer på? Hvordan? Hvorfor?*

Fredsstiftere

I en verden, hvor krig og vold alt for tit opleves som den eneste vej, er vi kaldet til at finde nye veje og virke for fred mellem mennesker, kirker, samfund og stater. Fred er centralt i evangeliet, og sand forkyndelse må bygge på den herre, der kaldes Fredens fyrste.

Overvej:

- *Hvor og hvordan finder du fred i din hverdag?*
- *Hvordan kan din kirke aktivt virke for fred i dit lokalområde?*

Anabaptisme

– en udfordring til hele kirken

En artikelserie, der fokuserer på anabaptismen, kan nemt få karakter af heltedyrkelse og enøjet selvpromovering på bekostning af andre kirker og traditioner. Pladsen har ikke tilladt, at vi kunne give et tilpas nuanceret billede af historien. Men vi har ønsket at fokusere på de udfordringer, anabaptismen stiller os over for idag – at kalde *hele kirken* til at tage Jesu forkyndelse alvorligt og søge at leve i trofast efterfølgelse af ham.

Det er stadig den udfordring, den anabaptiske tradition stiller os overfor, og det er derfor, den har et budskab til *alle kristne kirker*. Forestil dig, hvad anabaptismens udfordringer kunne sige til dansk kirkeliv i dag, ikke blot Baptistkirken i Danmark, men også kirkerne generelt. Det ville blive en helt anden og langt mere gavnlige samtale til gavn for kirken – men vigtigst – for den verden, som Guds søn forkyndte evangeliet om Guds rige for – med sit liv, sin død og sin opstandelse. ■

Tegn på **Guds nærvær**

[📷] Ellen Melkær Holm [☰] Lene Lunding, Birgit Sprøtte Hansen, Ellen Melkær Holm

Silkeborg Baptistmenighed har givet stafetten videre til Midtsjællands Baptistmenighed med spørgsmålet: **Hvor og hvordan ser I tegn på Guds nærvær blandt midtsjællændere – ikke nødvendigvis kirkefolk? Læs her svar fra tre af menighedens medlemmer.**

Jeg spurgte en god ven, om hun fornemmede Guds nærvær i sin omgangskreds. Svaret lød: »Ja, i det skjulte er der er rigtig mange, der oplever Guds nærvær, tror jeg«.

Forbøn

– Jeg beder daglig for børnene i vuggestuen, at de må føle sig trygge og glade hos os. I dag især for Caspar, der er meget morsyg og græder hele tiden. Det gik fremad i dag; han var ikke ked af det hele tiden og ville gerne se os andre.

Jeg bad for min søn, at han måtte få et 7-tal til eksamen. Det fik han. Da jeg

fortalte ham det, sagde han: »Kunne du ikke have bedt om noget mere?«

Gud var den klogeste!

– Mit liv er så fyldt med det praktiske i vores kirke, at jeg spurgte mig selv, om huset er blevet en hindring for mission. Men nej!
– En prædiken satte tanker i gang om Guds kald til tjeneste. Jeg blev kaldet til sygeplejuddannelsen på et ubelejligt tidspunkt, men måtte bøje mig og sige: »Brug mig, som du vil, men lad mig aldrig savne vished, at jeg tjener dig.«

– Gud sagde: »Hvor længe vil du bruge tid på alt det praktiske, når jeg har tænkt mig noget andet?« Jeg måtte igen sige: »Brug mig!« Jeg ved, at mennesker på min vej har brug for hjælp, og jeg ser, hvordan Gud handler og bruger hvert menneske til gavn for andre.

– Dette er blevet til et vidnesbyrd om Guds nærvær og glæden ved at tro på, at vor Herre alene ved, hvor han bruger os bedst.

Ønske om Guds nærvær

Vores trofaste ældre medlemmer er utrættelige i bøn for menigheden og dens medlemmer. Hvad ville vi ikke gå glip af uden deres nærvær med Gud. Jeg tror, at Guds nærvær i menighedens fællesskab, til gudstjenester og møder, inspirerer os alle.

– Da et medlem af menigheden, en god arbejdskammerat, døde af kræft, sagde vores kolleger, at der var noget særligt ved hende. De kunne ikke få sig til at sige, at hun troede på Gud. De udtrykte også en form for misundelse over vores gode fællesskab i kirken.

– Tit skal der alvorlige begivenheder til, før mennesker tør nævne, at de tror på Gud. At man erkender det og søger trøst og styrke i sorgen, er for mig tegn på et ønske om Guds nærvær.

Ønsker vi det, så er Han der. ■

Stafetten

sendes videre

til Falsters Baptistmenighed med spørgsmålet:

Hvordan er jeres åbne fællesskab blevet til og hvordan fungerer det i hverdagen?

Gospelkoncert i Stenmagle Kirke i samarbejde med fire folkekirker • Cafégudstjeneste i Nyrup • Børnetale i Nyrup

Længsler, der opfyldes

[≡] Bent Hylleberg [✉] Per Bækgaard

Længsler kan fjerne os fra nutiden. Men længsler kan også blive en drivkraft for os til at ændre nutiden for os selv og andre, hvis vi forstår betydningen af, hvad **advent** er.

Vi har alle længsler, vi ønsker bliver opfyldt. Det handler om et godt liv for vores kære – ja, for alle på kloden. Et godt liv med kærlige relationer til dem, vi lever sammen med i hjem, kirke og samfund. Men også om, at fred og ret må gælde for alle, der lever på den beboede jord. Det omfatter mad på bordet, arbejde at stå op til, sundhed og frisk luft – og frihed til at tænke, tale og tro, samt respekt for andre, når vi sammen skal skabe rammer for et godt liv.

Kirkens ord for længsel hedder **advent**. I advent ser vi frem til det, der skal komme. Vi beder om et bedre samfund, en fremtid med et godt liv for alle.

Hvad folk dog siger

Længsler handler om noget, der er gået tabt – en drøm om en tilstand, der engang var virkelighed. Men også om noget, der endnu ikke er sket – altså håb om noget, der skal komme. Længsler kan tage os med tilbage til fortiden eller ind i fremtiden – bort fra nu-

»» Det er ikke mørket, der tager til – men det er morgengryets lys, der er på vej. Glædelig advent! ««

tiden med dens trivialiteter. Mulighederne i dag tænker vi ikke stort om. »Grib dagen« kommer derfor næppe i høj kurs ...

Vi kender også en anden variant af længslen. Undertiden er det mørket, der præger vort syn på fremtiden. Det, der kommer, fremstår som en trussel. Vi tænker: Det ender med ragnarok, økonomien vakler, terroren tager til, og klimaet er af lave. Folk gribes af angst og går til af skræk for det, der kommer.

Jesus vender verden om

Længsel er det fælles tema i de afsnit fra Bibelen, der prædikes om i **advent**. Jesu ord for længsel hedder *Guds rige*. I Jesu samtid tænkte de fleste: Denne verden går under. Vi må omvende os, frelses fra denne jammerdal for at få del i den kommende verden. Det egentlige liv findes ikke her, men andetsteds. Længslens mål ligger hinsides død og grav, i Guds himmel. Jesus vender en sådan længsel om. Det vil ske for os, hvor vi lytter til hans ord om *Guds rige*.

For Jesus *begynder* alt med *Guds rige*. Med *Guds rige* mener Jesus, at Gud er aktivt tilstede med sit herredømme. Derfor begynder han med at sige: *I dag!* Jesus gør allerede nu Guds magt nærværende med sine ord og handlinger. Da folk dengang spurgte Jesus, om det *nu er advent*, svarer han: »Luk øjnene op og se: Blinde ser, lamme går, spedalske bliver rene, døve hører, døde står op og evangeliet forkyn- des for fattige«. Det sker for næsen af os! Vi behøver blot øjne at se med, ører at høre med – og overbevisning at handle på.

Jesus vender altså vor længsel på hovedet: *Guds rige* er på spil, her og nu. Det kommer til os – med ham. På den baggrund lyder det: Omvend jer – og tro på den gode nyhed! Omvendelse er ikke en opfordring til at forlade verden, men altid en invitation til at kaste sig ind i denne verdens nød og elendighed med nye længsler. Længsler, der altså opfyldes, når vi retter dem mod Ham og begynder at arbejde for den nye verden med pinsens ånd som drivkraft.

»» Omvendelse er ikke en opfordring til at forlade verden, men altid en invitation til at kaste sig ind i denne verdens nød og elendighed med nye længsler. ««

Fakta | Advent

Advent kommer af det latinske ord *adventus* og betyder *komme*. Når ordet bruges i kirkens sprog forventer vi *Herrens komme* – Ham der kom dengang i Jesus af Nazareth, Ham der kommer til os i dag som Den Opstandne, og Ham der vil komme til os alle på den yderste, herlige dag ...

Hvad Guds folk tror

Kirken er ikke Guds rige. Det er større end kirken! Men kirken er det sted, hvor Guds aktive herredømme bør bryde igennem – fordi vi tror og viser, at vi *her* lever i den omvendte verden. Martin Luther King forstod det, da han stædigt fastholdt *drømmen* – sine længsels mål om et godt liv mellem sorte og hvide uden diskrimina-

tion. Før ham var det William Carey, der på trods af sin egen kirkes kortsyn drømte og gik i gang med at opbygge Guds omvendte verden efter devisen: »Forvent store ting fra Gud. Forsøg store ting for Gud!«

Forventning skaber opfyldelse! **Advent** betyder »Herren kommer! *Passerer* vi advent uden længsel – uden indsats for at nå vore drømmes mål, uden at tjene Guds vision for

hans og vores verden? Eller *fejrer* vi advent – i lyset af det morgengry, der altid afløses af solopgang og dagslys, fordi fremtiden er Guds.

Det er ikke hadet der vinder, men kærligheden der sejrer. Det er ikke uretten, der får det sidste ord, men freden og glæden midt i livet! Det er ikke mørket, der tager til – men det er morgengryets lys, der er på vej. Glædelig **advent!** ■

Julekrybben

[≡] Søren P. Grarup [📷] Collage: Ole Steen

Søren P. Grarup har skrevet en julehistorie til baptist.dk's læsere. Læs den for dig selv eller højt for et barn og oplev, hvordan julen bliver både levende og nærværende og ikke blot en pyntegenstand eller en fortravlet tid.

Øv! Viktor var træt og ked af det – på en lillejuleaften. I SFO'en havde der ikke været nogen at lege med, og så var han blevet hentet fem minutter for sent, så pædagogen var sur. Og far var skrupforvirret og faldt på vej ud og forstuede foden. Mor havde vrisset ad far, fordi han havde glemt at købe mandler. Viktor blev sendt ud af køkkenet, så han ikke gik i vejen. Hele

huset var pyntet til jul, og Viktor måtte ikke røre ved nogen ting, for det skulle være fint juleaften. ØV!

Viktor satte sig på gulvet foran julekrybben på det lille bord. Det var én, som mormor havde fået af en onkel i Amerika, da hun var barn. Den var ligesom en bog. Når den blev åbnet, foldede den sig ud til

»» Viktor kunne mærke den lilles hjerte, der hamrede af sted. I det samme slog Jesusbarnet øjnene op og så på Viktor med et blik, der sagde: »Ska' vi lege?« Men han var jo alt for lille til at lege – og så alligevel! ««

et landskab med en stald. Maria, Josef og Jesusbarnet var der. På himlen bag stalden fløj englene og sang. Og så var der nogle hyrder og små engle, som man selv skulle sætte, hvor man ville. De skulle besøge Jesusbarnet, vidste Viktor, for han kendte godt hele julehistorien. Men det var jo bare en historie, ligesom alt det med nisserne i nisselandskabet, der var sat op lige ved siden af julekrybben.

Julekrybben måtte han ikke røre ved, for den var gammel og meget skrøbelig – og mange penge værd, sagde mor. Men den gik ikke i stykker af, at man kiggede på den. Den var så venlig at se på.

En lille engel, der stod ved stalddøren, blinkede pludselig med det ene øje. Så vinkede den til Viktor, som om den sagde: »Kom!«

Viktor gik forsigtigt nærmere. Englen gik helt ind i stalden. Viktor fulgte med.

»Hej, hvad hedder du?«, spurgte Maria.

»Viktor.«

»Jeg hedder Maria, og det er Josef og se, dér i krybben – det er Jesus«, sagde Maria og smilede.

»Det ved jeg da godt«, svarede Viktor.

Uden at ville det, lød han rigtig sur, og der blev sådan en »hvad-siger-man-nu?«-pause.

»Øh, jeg har altså ikke fået nogen gaver med«, røg det ud af Viktor.

Maria lo: »Nej, selvfølgelig ikke, for du er jo kommet for at få en gave – den allerbedste julegave.«

»Hva'?'« Viktor forstod ikke, hvad hun mente.

»Kom her, Viktor.« Maria tog Viktor ved hånden. Hun løftede det tæppe, den lille lå under og lagde Viktors hånd på babyens bryst. »Kan du mærke det?«, spurgte hun.

Viktor kunne mærke den lilles hjerte, der hamrede af sted. I det samme slog Jesusbarnet øjnene op og så på Viktor med et blik, der sagde: »Ska' vi lege?« Men han var jo alt for lille til at lege – og så alligevel!

»Kan du mærke hans hjerte?«, spurgte Maria, »og ved du, hvorfor det banker så stærkt?«

Viktor rystede på hovedet.

»Det banker for dig!«, fortsatte Maria, »det er din julegave.«

Viktor trak hånden til sig og kløede sig i nakken.

»Er det svært at forstå?«, sagde Maria.

»Det skal heller ikke forstås – det skal opleves.«

Pludselig myldrede hyrderne ind ad døren.

De stimlede sammen om krybben og fortalte om englene, der var kommet lige ud af himlen og havde sagt, at Guds søn var

født i Betlehem – og englene havde sunget helt ubeskriveligt smukt.

Da hyrderne gik igen, fulgte Viktor med ud. Han måtte hellere se at komme hjem.

»Ska' vi følges?«, spurgte den lille engel, der havde vinket Viktor indenfor. Den tog Viktor i hånden.

En hyrde kom farende. Han nærmest faldt over Viktor. »Av, min fod«, sagde han, »jeg var lige ved ikke at nå det, for jeg havde glemt at købe mandler.«

»Viktor!« Viktor vågnede med et spjæt, da mor kaldte. »Nej se nu! Du sidder og sover med hovedet i mormors julekrybbe – og se, hyrden er helt krøllet!«

»Nej, han har bare forstuvet foden, fordi han skulle skynde sig at købe mandler«, forklarede Viktor.

»Og dør-englen – hvor er den henne?« Mor lød, som om hun kunne græde.

»Den er her i stuen – et eller andet sted«, sagde Viktor, og gav sin mor en kæmpekrammer.

Mor satte sig ned og tog Viktor på skødet. Det trængte de begge to til.

Enden på historien kan du selv opleve, for Jesus' hjerte banker også for dig – og der er også engle i din stue. ■

Lær kvinderne i Burundi at læse,

[≡] Susi Baggesen, volontør i Burundi i seks måneder [📷] Susi Baggesen

Skal man skabe fremgang i et land, skal man starte med kvinderne! Det er et velkendt postulat. BaptistKirken har netop igangsat et nyt alfabetiseringsprojekt i Burundi, hvor målet er uddannelse af kvinder.

I september 2008 startede vi et kvindeprojekt i Burundi, hvor kvinder får mulighed for at lære at læse, skrive og regne. De bliver undervist i menneskerettigheder samt lidt om, hvordan man starter sin egen forretning (small business).

Behovet for undervisning er meget stort, da ca. 70 % af kvinderne i Burundi hverken kan læse eller skrive. Det skyldes mange forskellige ting. Mange års krig og uroligheder er en væsentlig faktor. Man regner med, at op mod 85 % af befolkningen har været flygtninge enten internt eller eksternt i Burundi, så derfor er der mange, som aldrig har gået i skole. Økonomi spiller også en stor rolle. Kun få har råd til at sende alle deres børn i skole, så derfor er

det traditionelt drengene, der har modtaget undervisning. Desuden har man brug for pigernes arbejdskraft derhjemme. Hvis man stiller det meget firkantet op, er det nemlig kvinderne, der udfører størstedelen af arbejdet i Afrika. De skal passe hjemmet, børnene, hente brænde og vand, hakke marker, osv.

Træning i at træne andre

Vi begynder med fem-dages seminar, hvor vi har inviteret 80 kvinder fra 40 forskellige menigheder. I løbet af de fem dage skal de lære, hvordan de kan undervise analfabeter. Materialet berører mange velkendte problemstillinger. På den måde lærer kvinderne ikke kun at læse og skrive, men lærer også om emner som hygiejne, malaria, AIDS, rent vand, osv. Det er undervisere fra det nationale alfabetiseringscenter, og de 80 kvinder arbejder hårdt hele ugen.

Det er et meget anerkendt program, og jeg venter spændt på at se, hvor godt det virker i praksis. Noget af det, som underviserne lægger meget vægt på, er motiva-

tion; hvorfor det er vigtigt at kunne læse, skrive og regne.

Seminar for præster og kvindelige ledere

Ugen efter har vi et nyt seminar. Her er formålet at bevidstgøre præsterne fra de berørte menigheder om vigtigheden af, at kvinder får mulighed for at lære at læse, skrive og regne. Præsterne her nyder stor respekt og har megen indflydelse, så hvis præsterne er modstandere af projektet, er det dødsdømt på forhånd.

Vi har professionelle undervisere i emner som HIV/AIDS, prævention og kvinderettigheder, herunder bl.a. kvinders ret til og fornuften i at begrænse antallet af børnefødsler. Det indebærer en meget detaljeret seksualundervisning, som næppe ville finde sted i et dansk kirkeseminar. Nu er det svært at se, når en afrikaner rødmer, men det er uden tvivl et meget følsomt emne både for præsterne og de kvindelige ledere. Alligevel er der mange, som bagefter tilkendegiver, at det har været en nyttig og god undervisning.

» Den største forhindring i projektet er nok mændene i lokalsamfundet. Det er ikke dem alle sammen, som kan se nogen fornuftig grund til, at deres kone skal spille tid på at lære at læse og skrive. «

skrive og regne

De kommende lærere undervises

Undervisning i lokalsamfundet

De næste par uger skal de 80 nye lærere og deres præst finde 20 kvinder til hver klasse, som så skal undervises i seks måneder. Kvinderne skal være fra alle etniske grupper og forskellige trossamfund, altså ikke kun fra baptistkirkerne. Alle grupperne har fået udleveret kladdehæfter, kuglepenne og bøger, så nu mangler vi at fået lavet nogle tavler og få dem bragt ud til menighederne. Det i sig selv er en udfordring, da

kirkerne ligger spredt, og transport er meget dyr. Den største forhindring i projektet er nok mændene i lokalsamfundet. Det er ikke dem alle sammen, som kan se nogen fornuftig grund til, at deres kone skal spille tid på at lære at læse og skrive. Men her håber vi, at præsterne og de kvindelige ledere vil gøre deres indflydelse gældende.

Målet for projektet

I løbet af det næste år håber vi, at 1600 kvinder har gennemført undervisningen og dermed er blevet bedre rustet til at kunne klare sig. Og ikke mindst er blevet i stand til at hjælpe deres børn med lektierne og har forstået vigtigheden af, at også deres døtre skal i skole. ■

Citroner til Vorherre

[] Rie Andersen [] Borgens Forlag

- Citroner til Vorherre – bønner
- Af Simon Grotrian
- 53 sider. Borgens Forlag. 2008

Simon Grotrian har lavet en poetisk citronfromage, der til tider er så blåsur, at det trækker i tarmene. Men det er sådan, det skal være, når der skal gives sprog for smerten og livsleden. Når der skal udstødes længelssskrig til den Almægtige.

Bøn i depression

Kære Gud, jeg er deprimeret. Jeg ligger på min seng, og sorte sommerfugle dækker mit bryst med et vårbrud af tilbageholdt silke. Du er mit håb, skænk mig ligeså meget Ånd, som der kan være i hvalerne.

Det gør ondt på poeten. Bønnerne er en ventil, hvor indestængt lugtevand bryder igennem:

Kære Gud, du, som ser i det skjulte, ser også min vældige angst, en hånd, der forsøger at knuse mit hjerte. Men jeg kan ikke acceptere den. Lær mig at tro på, at mit hjerte kan blive befriet for sin indespærring, at det som en fugl kan flyve ud og drysse gode frø hos andre. Jeg deler jo min angst med mennesker i din verden, men

angsten skiller mig også fra dem. Lad mig blive en svævende fugl under dit elskede ansigt.

Fri mig fra denne byrde. Jeg fryser til marven, og skuldrene har ingen vinger. I Jesu navn amen.

Grotrians poetiske bønnebog sætter ord på det grimme. Der er bøn i ensomhed og bøn i smerte. Der er bøn om forankring, bøn om fred og den døendes bøn. Forbøn for den elskede og for flygtninge og indvandrere. Der er bøn om vished og bøn om mørke. Der er forårsbøn, lovprisningsbøn, aftenbøn og morgenbøn De gales gule bøn, og så er der en polkabøn.

Er du træt af at gå i sorgens klagende tomgang, eller er du tømt for ord, så kan det være befriende at sukke Grotrians forårsbøn:

Kære Gud, det er alt for belastende at være til. Så må man være fra (...) Lad Livets Træ skyde fire blade som konvolutter til opstandelsen, fødderne stejle mod Himmeldressen. I Jesu navn amen.

Bøn i smerte

Kære Vorherre, jeg har ondt i sjælen, hjælp mig. Skænk mig varm sne over mit Thule

(...) Trodser jeg min smerte, bliver fnuggene sorte, og jeg må træde på mosaikbrøker for at få farve i kinderne. Se i nåde ned til mig, en skabning, hvis kors stikker i ryggen. Tæl mine pløkker i munden, og summen vil være resterende leveår, imens ruiner samles op fra indlandsisen for at udgøre en vej af brokker mellem favnen og saligheden. Hjælp, o Gud, mine hænder fryser fast til hinanden, jeg slipper bønnen nu. Den flakser lige hjem til dig. Amen.

Måske er Grotrians citroner mere smukke end sure.

Redaktion

Lone Møller-Hansen – Redaktør
Tlf.: 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Lola Skagen – redaktionssekretær
Tlf.: 9832 2101
lola.skagen@gmail.com

Anne Marie (Rie) Andersen, tlf. 2060 3022
rieanders@tiscali.dk

Bent Hylleberg – Tlf.: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Jens Wendel-Hansen – Tlf. 2621 4534
edmund_burke_jr@hotmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 4.200

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 1 udkommer 7. feb. 09
Nr. 2 udkommer 20. mar. 09 – deadline 10. jan.
Nr. 3 udkommer 8. Maj 09 – deadline 2. marts

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.

Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

*Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet.
Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.*

Døbte og døde

Døbte

Roskilde Baptistmenighed

10.09.08: *Christina Nielsen*, f. 13.01.1990

Østthimmerlands Baptistmenighed

05.10.2008: *Morten Kvist-Ibsen* f. 10.11.1992.

Odense Menighed

05.10.2008: *Varun Balachanthiran*,
f. 15.11.1994

05.10.2008: *Pratheeb Anandasubramaniam*,
f. 15.10.1991

05.10.2008: *Giaan Ninh*, f. 08.07.1994

Døde

Gandrup Vodskov menighed

Else Olesen, født 05.01.1912, døbt
04.01.1933 i Hals menighed, døde
09.08.2008

Odense Menighed

Jytte Olesen, født 15.08.1932, døbt
01.10.1950 i Odense, døde 02.09.2008
Tan Thi Lam, født 20.08.1928, døbt
02.10.1994 i Odense, døde 14.09.2008

Tølløse Baptistmenighed

Mette Gjerrild, født 15.06.1918, døbt
19.09.1948 i Århus, døde 26.10.2008.

Baptistkirken Bornholm

Sylvia Kofoed Hald f. Thorsen,
født 26.08.1929, døbt 15.12.1946 i Århus,
døde 29.10.2008.

Bethelkirken

Borghild Margrethe Thomsen f. Hasled, født
20.09.13 i Rønne, døbt 16.03.30 i Åsterp,
Sverige, døde 27.10.08 i Aalborg

Korskirkens Baptistmenighed

Ida Nielsen, født 07.11.1910, døbt 07.03.1926
i Fredskirken, Frederiksberg, døde
30.10.2008.

Nørresundby Baptistkirke

Henning Nielsen, født 17.02.43 i Bukkerup.
døbt 07.04.57 i Nørresundby Baptistkirke.
døde 10.09.08 på Hospice i Aalborg

Baptistkirken Pandrup-Birkelse

Dusine Sørensen, født 04.08.1912 i Moseby,
Jetsmark Sogn, døbt 14.04.1929 i Jetsmark
menighed, Brovst Baptistkirke, døde på
Pandrup Plejecenter 27.08.2008.

100 år og tid til en ansigtsløftning

Tiden går ikke umærket hen over Hjørring Baptistmenighed, der netop har fejret kirkebygningens 100 års jubilæum. Netop i jubilæumsåret har menigheden taget hul på et stortilet renoveringsarbejde af bygningerne, som var hårdt medtaget af bl.a. fugt. »Kirken er bygget ovenpå den oprindelige bybrønd«, fortæller komitémedlem Anne-Marie Møller. »Kombinationen af, at kirken ikke står på en egentlig sokkel, og at undergrunden er meget fugtig, har vi kunnet mærke i mange år, så det var en nødvendighed at gøre noget.« Renoveringen forventes at løbe op i ca. 1,5 mill. kr., hvoraf menigheden forventer selv at indsamle 0,5 mill. kr. »Det går rigtig godt med at få pengene ind. Vi har ikke gjort noget ekstraordinært for at samle penge ind; men de kommer, og menighedens medlemmer støtter trofast også denne opgave«, fortæller Anne-Marie. Med begejstring fortæller hun ligeledes, hvordan menigheden igennem længere tid har oplevet, at flere kommer til menigheden – også mennesker, som ikke tidligere har haft noget med kirken at gøre, samt mennesker i periferien af menigheden, som er begyndt at komme trofast. Optimismen er stor i Hjørring Baptistmenighed!

Hele menigheden til bededag

Kvindekredsen i Østthimmerlands Baptistmenighed fulgte også i år opfordringen fra Kvindeforbundet og inviterede hele menigheden til Baptistkvindernes Internationale Bededag. Kvinderne i Østthimmerland havde planlagt en gudstjenesten med sange, salmer, tekstlæsning, tale osv. Temaet for bededagen var i år: »Se med nye øjne Guds barmhjertighed.« Kvinderne havde også indbudt menighedens burmesiske venner, som deltog i tekstlæsningen og optrådte med sang. »Det var en god oplevelse at have hele menigheden med«, fortæller Inge Jørgensen, der er formand for Kvindekredsen i Østthimmerland. Menighedens præst, Raymond Jensen, som kvinderne havde indbudt til at holde talen, fortæller: »Jeg oplevede et fællesskab med stærke visionære kvinder over hele verden. Samtidig blev jeg mig smertelig bevidst, hvor meget nød og elendighed der er rundt omkring. Der er brug for både kvinder og mænd til at kæmpe mod den store uretfærdighed, der præger mange kvinders liv. Da en mand i vores menighed løftede sin stemme i den frie bøn, oplevede jeg en tryk og varm forvisning om, at der er håb. Det nytter noget at kæmpe; det nytter, fordi vi ved, hvor vi skal rette vores nødråd hen.«

Glem ikke gæstfriheden ...

[≡] Sognepræst Bodil Hindsholm Hansen, Havndal [☐] Jørgen Grønnegaard, arkiv

I årets julebetragtning tænker talskvinden for *Præsteinitiativet* højt. Hun sætter den danske flygtningepolitik i relief, idet hun trækker linjer tilbage til den bibelske fortælling. Også her er flygtning, fremmed og gæstfrihed centrale medspillere i dramaet. Hvad betyder mon det?

Prøv at overveje, hvordan Betlehems indbyggere ville have reageret, hvis de havde anet, at nu kommer forældrene til den ventede Messias snart. De havde reserveret en rigtig god stue i et af de bedste gæstgiverier. Der ville have været rift om at kunne byde den fine gæst velkommen og bagefter at kunne kalde sit hus »Messias' fødehjem«!

Men Betlehems indbyggere vidste ikke, hvem der kom: Alle pladser var optaget. Så juleevangeliet beretter, at Maria fødte sin søn, svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget. Betlehems indbyggere gik glip af glæden ved at være gæstfri – og af den gode reklame for gæstgiveriet, »Messias' fødehjem«.

Velsignelse til værten

Gæstfrihed er en bibelsk dyd; den var og er stadig udbredt i Orienten. Den frem-

» Der er stadig ikke plads i herberget ... «

Fakta | Præsteinitiativet

Præsteinitiativet blev oprettet ind under jul i 2005 og består af ca. 200 folke- og frikirke-præster. Samtidigt opstod også Borgere for et anstændigt Danmark. Begge steder siges der fra over for regeringens udlændingepolitik i forhold til etniske

minoriteter. Fælles er indignationen over umenneskelighed og opdelingen i »os« og »dem«. Indignationen gælder også en unuanceret presse, der ofte udnytter situationen i et kynisk spil om menneskeskæbner – se www.praesteinitiativet.dk og www.borgereforetanstaendigt.dk

»» Den danske udlændingepolitik er »fast og fair«, dvs. afvisende og mistænksom. At gæsten kan være en engel er gledet ud af den kollektive hukommelse. ««

mede rejsende eller flygtningen har jo ingen slægtninge at tage ind hos, derfor er gæstfrihed nødvendig for at beskytte de fremmede. Men dertil kommer, at gæstfrihed giver velsignelse til værten!

Hebræerbrevet opfordrer os til gæstfrihed, for »uden at vide det har nogle haft engle som gæster«. Her tænkes på Abraham, der bød tre fremmede indenfor og slagtede fedekalven til gæstebuddet. De tre var Herren og to engle! Der var velsignelse for Abraham ved det besøg, for her forudsagde Herren, at Sara skulle føde en søn.

Bibelen betoner, at gæster giver velsignelse. Gæsten kan vise sig at være en engel! Dermed vendes forholdet rundt: Giveren, værten, der giver gæsten husly, bliver i

Nogle kirker har dog taget flygtninge til sig – her er der julefest for børnene på Bornholm.

virkeligheden modtager, for gæsten beriger hjemmet socialt, kulturelt og menneskeligt.

Afvisende og mistænksom

Har vi i Danmark glemt gæstfriheden over for fremmede og flygtninge? Det er i al fald tydeligt, at fremmedangsten er taget til i dele af befolkningen, og at der er politikere, der kynisk taler til angsten og pisker den op. En flygtning bliver ikke længere betragtet som et menneske, der har krav på vores beskyttelse. Den negative politiske retorik omtaler fremmede og flygtninge som et generelt problem. De anses for kriminelle, nassere, »afviste«, der »bare skal tage hjem« (selvom deres hjem måske ikke længere findes).

Engang var vores land stolt af sin gæstfrihed, f.eks. da de ungarske flygtninge kom til Danmark i 1956-57. Nu taler ledende politikere ikke længere stolt om gæstfrihed, men bedyrer, at den danske udlændingepolitik stadig er »fast og fair«, dvs. afvisende og mistænksom. At gæsten kan være en engel, der bringer sin vært velsignelse og beriger hjemmet socialt og kulturelt er gledet ud af den kollektive hukommelse.

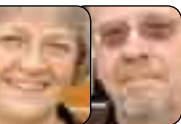
Eller – for nu at vende tilbage til juleevangeliet – der er ikke plads i herberget hos os danskere. Skønt vi er et af verdens

rigeste lande, har vi lukket os om os selv. Betlehems indbyggere vidste ikke, hvem de lukkede døren for. Havde de vidst, det var Messias, havde han fået en storslået modtagelse.

Hvem er mon gæsten?

Jesus fortæller en lignelse om dommedag, hvor Kristus taler til de frelste på sin højre side: »Jeg var sulten, og I gav mig at spise. Jeg var tørstig, og I gav mig at drikke. Jeg var fremmed, og I tog imod mig.« Men de ved ikke, hvornår de dog har gjort det. »Alt, hvad I har gjort imod én af mine mindste brødre, har I gjort imod mig«, lyder det så. Og modsat til dem på den venstre side: »Jeg var sulten, og I gav mig ikke at spise ... Jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig.« Ikke at give til sultne og tørstige, ikke at tage imod den fremmede – det er fortabelsen. For Jesus Kristus skjuler sig bag de mindste, dem, vi så let kan vise ligegyldighed og føre en »fast og fair« politik overfor.

»Glem ikke gæstfriheden, der er nogle, der uden at vide det har haft engle som gæster« og modtog stor velsignelse igennem dem. Ja, mere endnu: Den fremmede kan være Jesus Kristus selv, og at tage imod Jesus Kristus – det er frelse og salighed. Glædelig jul! ■

Hvor skolegang er **en chance**,

[≡] Hanne og Hartvig Weber-Hansen [□] Hartvig Weber-Hansen

Let the Little Children Come to Me (LLCCM), projektet, hvor Hanne og Hartvig Weber-Hansen arbejder, støtter også sekundærskoler i Rwanda.

Stor forskel på skolegang i Danmark og i Rwanda

Der er himmelvid forskel på det danske skolesystem, hvor vi arbejdede, før vi gik på efterløn, og på skolesystemet i Rwanda. Hvor man i Danmark vægter ting som kreativitet, ansvar for egen læring, kritiske holdninger, elevmedbestemmelse, mm., er vores indtryk, at skolegangen her i Rwanda er kendetegnet ved en meget høj klassekvotient (ofte 40 elever i klassen), stor grad af udenadslære med megen teori og lidt praksis, klasseundervisning og en ganske streng disciplin. Sekundærskolerne i Rwanda er kostskoler og af den grund dyre. Det er vanskeligt for mange

familier at klare udgifterne uden støtte, og for forældreløse er sponsorer den eneste mulighed. Enkelte elever, som bor i nærheden af en skole, kan være »eksterne«, dvs. bo hjemme.

Nadine, Zaina og Francois

Vi har nu i et par uger sammen med Leonard, som er koordinator for LLCCM, været rundt på 15 sekundærskoler for at besøge de 28 elever, der er med i projektet. Blandt de 28 elever er Nadine, Zaina og Francois, som alle er forældreløse. For dem er skolen et fristed. Der er orden på dagligdagen, de har en køjeseng med en madras at sove i og mad hver dag, ligesom de har fået skolemateriale og nogle få hygiejneartikler. De får gode skudsmål af deres lærere og klarer sig godt fagligt.

Nadine er en sød, lidt stille pige – altid pæn i tøjet og velsoigneret.

Derfor var chokket stort, da vi en

lørdag middag i en ferie så hendes »hjem«. Begge hendes forældre er døde, og hun bor hos en søster og svoger, der selv har et lille barn. Familiens hus og tilstand er så ringe, at vi ikke kunne få os til at fotografere. Alligevel blev vi budt indenfor og sat på husets eneste stole, som sammen med et lille bord udgjorde hele møblementet. Da vi kørte igen, takkede de os mange gange, fordi vi havde besøgt dem. Nadine går i 5. klasse på College de Kigoma og er en af de bedste i klassen. Skolen har 845 elever, og 80 % af dem er forældreløse.

Zaina er muslim og går i 5. klasse

Zaina

Skolevæsnet i Rwanda:

Ecole maternelle: for børn under 7 år. 3-årig betalings-skole – kun i byerne.

Ecole primaire: 1. – 6. klasse. Gratis, men forældrene betaler for skoleuniform og skolemateriale.

Ecole secondaire: 1. – 6. klasse. Efter 3.

klasse national test, som skal bestås for at kunne fortsætte i 4. – 6. klasse. Betalings-skole.

■ Primaire og secondaire afsluttes med national prøve. Bestået prøve giver adgang til videregående uddannelser.

■ Et skoleår går fra medio januar til primo november og deles op i 3 trimestre.

■ Der gives karakterer for både det faglige og opførsel (»discipline«).

du får!

Støt projekt »Skriv en historie om«

Du, din menighed eller organisation kan støtte projekt »Skriv en historie om« med indbetaling til Giro konto nr. 902 6045 eller Dansk Bank reg.nr. 3201 konto nr. 3201182417. Mærk indbetalingen »Børn i Burundi og Rwanda«.

på en privatskole i udkanten af hovedstaden. Det er én ud af tre skoler i Rwanda, som underviser i informatik. Begge hendes forældre er døde af AIDS, så hun bor hos en gift storesøster i udkanten af Butare. Hun er en pige med »ben i næsen«, men er traumatiseret over oplevelserne under folkemordet. Hun klarer sig fint i skolen og får rosede ord med på vejen af skolens

Francois

»prefet de disciplin«, da han og Zaina viser os rundt på skolen. I ferierne, når vi ser hende hos LLCCM om lørdagen, er hun én af de toneangivende, altid med en kvik bemærkning på læben og et smil og et lille klem til os to gamle pensionister.

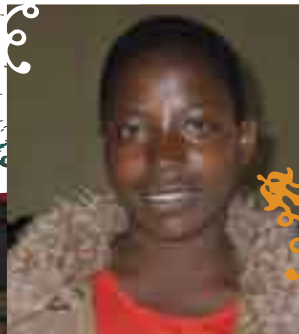
Francois er helt alene i verden. Begge forældre er døde af AIDS, og i ferierne bor han i LLCCMs hus og går til hånde dér. Han er 20 år og går i 1. klasse. Også Francois har et godt omdømme på skolen og klarer sig flot i skolen. Han er den bedste i klassen og er udnævnt til »chef de la classe« – klassens talsmand og repræsentant. Og så er han en meget dygtig udøver af den traditionelle krigsdans og er fordanser i LLCCM's dansetrup.

Ansvarlighed er vores pligt!

Under vores besøg har vi understreget over for skolernes ledere, at de har et specielt ansvar over for disse forældreløse elever. De må sammen med LLCCM være i forældrenes sted som fortrolige og rådgivere. Der er ikke andre til at støtte disse unge. Og vores indtryk er, at skolerne er sig deres ansvar bevidst.

Ikke alle 28 elever klarer sig lige godt. Der kan være problemer med det faglige eller med opførelsen. På trods af kulturforskelle er »vores« elevgruppe meget lig en tilsvarende elevgruppe i den skolekultur, hvor vi i en menneskealder har arbejdet.

Men disse 28 unge har fået hjælp til en start på deres voksenliv, som for deres jævnaldrende i Danmark vel nærmest må betragtes som en selvfølge. Her er det **chancen** for at få en anstændig fremtid. Der er ingen af »vore« elever, der glæder sig til den mere end to måneder lange ferie, selvom den afsluttes med jul og nytår! ■

Nadine

Hanne i skolens sovesal.

Dødvægten skal læsses af

[] Ole Broholm Andersen og Jan Johannsen [] Collage: Ole Steen

»Vi skal smide noget væk for at noget nyt, kan komme til.« Det er budskabet fra både Ole Broholm Andersen, Østervrå og Jan Johannsen, Roskilde. De er begge med i Proces-Teamet for fornyelsen af Baptistkirken i Danmark.

– BaptistKirken er som et stort containerskib, der har samlet mange ting op gennem årene. Det være sig bestemte måder at gøre tingene på, måder at drive mission på, vores måde at organisere os på, vores mellemkirkelige samarbejde osv. Kursen for skibet er sat for mange år siden, og den er der ingen tvivl om: Vi er på vej til himmelen. Men de mange »containere«, vi har samlet sammen, hindrer os i at navigere og se de nødstedte mennesker, der flyder rundt i vandet. Derfor er mit forslag, at vi roligt sejler ind til kajen og læsser alle kasserne af, ser hvad vi har brug for på den videre rejse – og lader resten stå på kajen. Det er Jan Johannsen, der bruger det billede.

Vi skal rydde op

Ole Broholm Andersen er enig.

– Det er det samme ude i menighederne. Når vi starter noget nyt, glemmer vi at smide noget andet væk. Folk kører

trætte. Vi skal være villige til at rydde op og finde ud af, hvad der er vigtigt, for at vi kan være kirke i dag. Denne proces kræver vovemod og tålmodighed. Vi ved ikke, hvad der kommer ud af det, men vi er nødt til at tale sammen i tillid til hinanden.

Jan og Ole er med i proces-teamet som repræsentanter for deres menigheder, fordi Baptistkirken i Danmark kun er til i kraft af og under hensyn til menighederne.

– Vi kan ikke undvære det store fællesskab. Man kan ikke være kirke, hvis man har nok i sig selv. Kirkens overlevelse afhænger af dens enhed, og her nærmer alle kirker sig heldigvis hinanden. Jeg har dog svært ved at se, at vi kan smide Baptistkirken væk lige nu. I løbet af 10-15 år vil kirkerne nok samle sig, men tiden er ikke moden endnu, siger Ole.

En kirke, hvor vi bor

Selvom Roskilde Baptistmenighed er med i Frikirkenet, slår Jan fast, at han ser en mening i at bevare en vis struktur mellem de menigheder, der i sin tid er udsprunget af den baptistiske vækkelse.

– Der er fare for, at vi som kristen kirke er ved at uddø, måske allerede i næste generation. Det ansvar kan vi ikke sidde overhørigt af hensyn til Guds kærlighed, og

af hensyn til vores børn og børnebørn og deres venner og kolleger, som måske ikke vil få muligheden for at finde et kirkefællesskab i nærheden af hvor de bor, hvis vores kirke er væk.

På spørgsmålet om, hvad der skal ske nu, svarer Jan:

– Der må snarest etableres et antal samlinger rundt omkring i vores menigheder med en konkret og ærlig samtale om, hvor vi står. Som jeg ser det, er vi tæt på ikke at have et kirkesamfund, eller ihvertfald at have et kirkesamfund, der er opsplittet i flere fragmenter. Dét alvorlige billede tror jeg, menighederne vil forstå.

Bland dig i snakken

– De fleste menigheder har planlagt møder. Deltag i de møder! tilføjer Ole. Jan fortsætter:

– Så tror jeg, vi skal sætte alting i stå. Hvis vi kører videre i samme spor, er det alligevel kun et spørgsmål om tid, før økonomi og engagement sætter en stopper for aktiviteterne. Ole er ikke helt så kategorisk: – Det er vigtigt, at vi når frem til en beslutning på missionsstævnet. En vision for, hvad vi skal som kirke.

Begge er enige om, at vi i fællesskab derefter må finde ud af, hvilke opgaver der skal løses af enkeltmenigheder eller af flere i

Jan Johannsen, menighedsrådsformand i Roskilde Baptistmenighed, profession: ingeniør, 45 år, med i proces-teamet.

Ole Broholm Andersen, missionskomitemedlem for Østervrå Frikirke, landmand, 50 år, med i proces-teamet.

»» Derfor er mit forslag, at vi roligt sejler ind til kajen og læsser alle kasserne af, ser hvad vi har brug for på den videre rejse – og lader resten stå på kajen. ««

fællesskab, og hvilke opgaver der skal løses i en større sammenhæng, hvor det giver mening. Ole er optimist:

- De personlige ressourcer er ikke noget problem, når arbejdsopgaven giver mening. Jan tilføjer:
- Engagementet vil være større, når det er forankret lokalt. Og samtidig er der behov for en central funktion, der kan være med til at begeistre og opmuntre menighederne til vækst, fornyelse og mission. ■

Fakta | BaptistKirkens forandringsproces

I 2006 besluttede baptistmenighederne at igangsætte vidtgående forandringer i fællesskabet. Formålet med denne proces er at skabe øget engagement og et fællesskab i balance. Vi ønsker, at der bliver sammenhæng mellem ressourcer og interesser.

Nogle forandringer er allerede sket: BaptistKirkens primære aktiviteter bliver nu tilrettelagt som en række missionsprojekter. Andre vidtgående forandringer tales der stadig om.

I centrum for forandringsprocessen står menighedernes egne samtaler om, hvilket fællesskab menighederne drømmer om i fremtiden. På missionsstævnet i 2009 vil samtalen udmønte sig i en ny vision for BaptistKirken i Danmark.

En ny generation af tamilere

[☰] Henrik Lund, daglig leder i KIT [☒] Hans Henrik Lund

De ældre kristne tamilere i Danmark udfordres af den unge generation af tamilere i forhold til tro og fremtid. Læs her om nogle af de spørgsmål, de tamilske præster og ledere diskuterer lige nu.

Baptistkirken i Danmark har i flere år støttet årlige besøg af Selva Prabhakar fra New Delhi i Indien. Formålet har været at støtte de tamilske grupper, som kommer i baptistkirkerne. Det har nu udviklet sig til et netværk af tamilere i Danmark, som kan tale om tro, fremtid og udfordringer. De forskellige etniske kristne grupper står over for de samme problemstillinger som danske kirker. Hvordan skal fremtiden se ud? Forskelle mellem unge og ældre osv. Disse spørgsmål var rammen for en samling i efteråret for 12 tamilske præster og ledere i forbindelse med Selvas besøg.

Store spørgsmål på spil

Formålet med Selvas årlige besøg var i første omgang at give teologisk undervisning på tamilsk til nogle af præsterne. Det har

nu udviklet sig til samtale og dialog mellem de forskellige tamilske præster/ledere om fremtiden for de tamilske menigheder. Skal de fortsætte med at holde gudstjeneste på tamilsk? Og hvad med den unge generation? Går de andre veje? Hvordan samarbejdes der med de danske menigheder? Hvordan kan man evangelisere blandt de andre tamilere, som er hinduer? Og skal man også drive mission over for danskere?

Debatten var lang og svarene forskellige. Man var dog enige om, at det var aktuelle og vigtige spørgsmål. Tamilerne i Danmark holder ofte deres gudstjeneste på tamilsk og kommer sjældent i den danske menighed. Nu er den unge generation vokset op og taler dansk. Flere af børnene forstår ikke engang tamilsk. Skal man fortsætte på tamilsk, eller skal man holde gudstjenesten på dansk? Og hvis den er på dansk, hvorfor så ikke holde den fælles med danskerne?

Den nye generation

De første tamilere, som kom til Danmark, regnede med, at de skulle være her en

kort årrække for så at rejse hjem, men nu kan man se, at det er for resten af livet, og at børnene taler dansk og bliver her. En stor gruppe unge tamilere holder nu egne events, hvor alt foregår på både dansk og tamilsk, og der bruges tid på at forklare de ældre tamilere, at unge gør tingene anderledes. Kender vi disse spørgsmål fra de danske kirker? Grundlæggende var man enige om at finde veje at forkynde evangeliet på til både unge og ældre og drive mission blandt hinduer. Det skal ske på forskellig vis.

Ved at støtte med økonomi til Selvas besøg har Baptistkirken i Danmark gjort det muligt at sætte fokus på dialog om fremtiden for mange tamilske grupper. ■

Bala fra Svendborg i samtale med Selva.

Fakta | tamilere i Danmark

Tamilerne i Danmark er kommet som flygtninge på grund af konflikten på Sri Lanka mellem tamilere og singalesere, som har regeringsmagten. Der er i dag ca. 12.000 tamilere i Danmark og deres religiøse baggrund er enten hinduisme eller katolicisme. Ca.

800 tamilere er blevet kristne i Danmark, og kommer i tamilske menighedsgrupper 16 steder i landet. I Baptistkirken er der grupper i Holbæk, Svendborg og Holstebro. Der er 13 andre grupper, som kommer i andre frikirker.

Gudslængslen ifølge C.S. Lewis

Forlaget Scandinavia [] Bent Bjerring-Nielsen

De fleste mennesker forbinder navnet C.S. Lewis med de syv bøger om eventyrlandet Narnia og bogen *Det er kristendom*, som er et forsvar for kristendommen. Hvad der er mindre kendt er, at selve temaet om længsel var fuldstændig afgørende for C.S. Lewis' omvendelse til kristendommen; derfor er længslen også et hovedtema i hans forfatterskab.

Overvældet af glæde

I 1955 udgav Lewis en slags åndelig selvbiografi, hvor han fortæller om sin personlige trosrejse fra fødslen i Nordirland i 1898 til omvendelsen i 1929 – en omvendelse, hvor han særdeles tøvende og modvilligt indrømmede, at Gud var Gud. Titlen på selvbiografien er *Surprised by Joy* (Overvældet af glæde). Det er en bog om »Joy«, om glæde, men det er vel at mærke et ord, som Lewis giver et specielt indhold. »Joy« defineres som »et utilfredsstillet ønske

eller begær, der i sig selv er mere ønskværdigt end enhver anden tilfredsstillelse.« »Joy« i denne tekniske betydning har ifølge Lewis kun ét træk til fælles med glæde eller lykke i den traditionelle betydning og det er, at den, der én gang har oplevet det, vil ønske at opleve det igen.

Hvad mente han så med det? I *Overvældet af glæde* fortæller Lewis om en lang række oplevelser, der på samme tid skabte glæde og længsel; længsel efter noget andet og større uden at det helt præcist kunne defineres, hvad det betød. Oplevelserne var særligt forbundet med myter, musik og litteratur, hvor centrale eksempler var Wagners musik og den nordiske og keltiske mytologi. Pointen var, at alle oplevelserne pegede ud over sig selv og hen imod Gud, der som den eneste kan tilfredsstille vores dybeste længsel. *Surprised by Joy* er på mange måder modelleret over den første åndelige selvbiografi, der nogensinde er skrevet, Augustins *Bekendelser*. Denne

indledes med en bøn, hvor Augustin siger til Gud: »... du har skabt os til dig, og vort hjerte er uroligt, indtil det hviler i dig.« Det er den virkelighed, både Augustin og Lewis beskriver med udgangspunkt i deres egne oplevelser. Det er længslen, det er mangelen på tilfredsstillelse og lykke, der kan lede os til Gud.

Ægteskabet

Det særlige ved bogtitlen *Surprised by Joy* er imidlertid, at C.S. Lewis mange år efter at have skrevet denne bog i bogstaveligste forstand levede titlen ud – da han blev gift. I filmen *Shadowlands* tegnes der et fascinerende og (bortset fra mindre detaljer) biografisk korrekt billede af mødet mellem to meget forskellige verdener. De to verdener var på den ene side repræsenteret af den verdensfjerne, følelsesmæssigt reserverede, konservative, yderst britiske ungarl og universitetslærer C.S. Lewis og på den anden side af Helen Joy Gresham, amerikaner, jøde, udadvendt, tidligere

C.S. Lewis

Gudslængslen ifølge C.S. Lewis

marxist og nu omvendt til kristendommen. Mødet udviklede sig til et venskab, der bl.a. resulterede i, at Lewis rent formelt giftede sig med hende for at sikre hende opholdstil-ladelse i England. Det var ikke gået med de nuværende danske regler! Senere blev Joy imidlertid alvorligt syg af cancer uden håb om at overleve, og i denne situation blev venskabet til kærlighed, og de blev gift – for Gud og for mennesker – på sygesengen. Efterfølgende skete der imidlertid et mirakel: På trods af alle lægelige forudsigelser fik Joy det pludselig bedre, og de fik lov til at oplevede fire år sammen, før hun igen blev syg og døde af canceren. Desperationen, det resulterede i, beskrev Lewis i *En sorgens dagbog*.

» C.S. Lewis' forfatterskab bygger på en grundlæggende forestilling om, at Gud har lagt en længsel ned i os, som konstant vil blive næret i den gudskabte verden, og som kun Han selv kan møde. «

Længsel i forfatterskabet

Lewis første skønlitterære udgivelse efter som omvendelse er *En pilgrim vender hjem*. Hvor *Overvældet af glæde* læner sig op ad Augustins *Bekendelser*, så er den tydelige inspiration til dette værk John Bunyans *Pilgrimsvandringen*. *Pilgrimsvandringen* er en allegorisk beretning om Kristens rejse fra Undergangens By til Den Himmelske stad. På vejen møder han både hjælp og fristelser i skikkelse af personer som Stædig, Frygtsom, Pengebegær, Vankundig og Frimodig på steder som Tvivlens Borg, Forfængelighedens Marked og Dødsskyggens Dal.

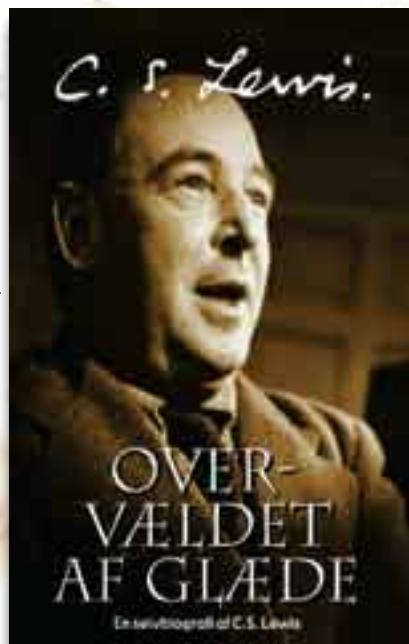
En pilgrim vender hjem beskriver en rejse, som John fra landet Puritanien fore-

tager på jagt efter en ø, han har set i et syn allerede som barn. Synet har fremkaldt en længsel i ham, som tvinger ham af sted. I bogens andet kapitel hører John »lyden af et musikinstrument« og en stemme, som siger »Kom«. Oplevelsen leder til et syn af en ø og resulterer i, at han drager »hjem fyldt af en bedrøvet ophidselse og gentager tusind gange for sig selv: »Nu ved jeg, hvad jeg længes efter««. Øen er bogens central-symbol og det, der konkret bliver længslens genstand og årsagen til Johns allegoriske rejse. Længslen efter øen præsenteres som noget, der er almenmenneskeligt, men også som noget, der kan ledes på vildspor.

En pilgrim vender hjem og *Surprised by Joy* beskriver i to forskellige litterære former

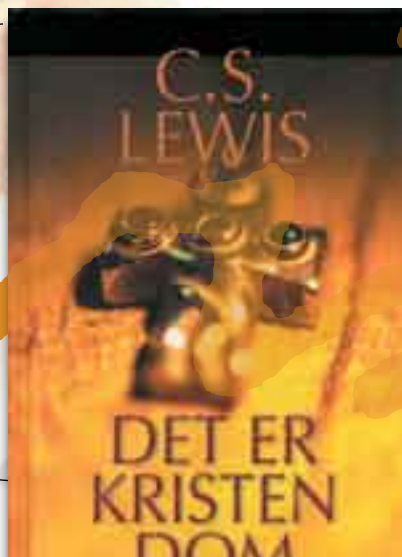
» Joy« defineres som »et utilfredsstillt ønske eller begær, der i sig selv er mere ønskværdigt end enhver anden tilfredsstillelse.« »Joy« i denne tekniske betydning har ifølge Lewis kun ét træk til fælles med glæde eller lykke i den traditionelle betydning, og det er, at den, der en gang har oplevet det, vil ønske at opleve det igen. «

– allegorien og selvbiografien – det samme: Længslen, der sætter os i bevægelse og kan føre os frem til mødet med længslens endelige genstand: Gud. Det samme er på forskellige måder tilfældet med hele C.S. Lewis forfatterskab, som bygger på en grundlæggende forestilling om, at Gud har lagt en længsel ned i os, som konstant vil blive nærret i den gudskabte verden, og som kun Han selv kan møde. ■

Fakta | C.S. Lewis' selvbiografi
»Overvældet af glæde«
Original titel: »Surprised by joy«
Forlaget Skandinavia, 2006. Pris 248 kr.

Biografien handler bl.a. om Lewis' ungdom og fortæller også om hans vej fra ateisme til tro. Glæden er et centralt tema i bogen – ikke glæden i form af den lille lykke, men som den længsel, der drager os og får os videre i livet.

Det vigtigste er friheden

[☰] Lone Møller-Hansen [🗨️] Ole Vang og Jesper Møller-Hansen

Birthe Rønn Hornbech har været kirkeminister (og minister for flygtninge, indvandrere og integration) siden november 2007. Hun er meget bombastisk i sine udtalelser, men i samtalen med baptist.dk er der en god stemning – også selvom hun ikke vil være minister for baptisterne og de andre frikirker!

»Jeg er kirkeminister for Folkekirken. Frikirkerne har det kendetegn, at de er helt frie. Frihed er et privilegium. Folkekirken må finde sig i, at den er underlagt Folketinget som følge af grundloven fra 1849 – den har en særlig status. Vi skal ikke have nogen lov for trossamfund uden for folkekirken, for det vil være indblanding. Religion og politik skal ikke blandes sammen. Religionsfriheden er afgørende for mig. Hvis nogen anfægter jeres frihed og jeres rettigheder, så kan I regne med mig!«

Birthe Rønn Hornbech stillede som betingelse for at blive kirkeminister, at godkendelsen af trossamfund skulle flyttes til justitsministeriet, og det fik hun tilsagn om af statsminister Anders Fogh Rasmussen. Fordi godkendelse af trossamfund er noget juridisk:

»At blive godkendt må ikke forveksles med noget religiøst. Vi godkender ikke nogen tro – sådan er det i et demokrati. Vi har religionsfrihed. Vi godkender, at dette er en tro: At der er en organisation og en lære, der ikke strider mod sædeligheden. Vi skal ikke være religiøse smagsdommere.« Hun fortsætter:

»Nogle – få – muslimer ønsker, at religion og politik skal være ét og tror, at det ligger i statsanerkendelsen. Sådan er det ikke. Samme holdning lå bag ønsket om, at statsmagten skulle tage stilling til Muhammed-tegningerne i aviserne.«

Kirken må aldrig blive politisk

Alligevel er der en sammenblanding af stat og kirke i Danmark, som ikke findes i ret mange andre lande i Europa ...

»Der er i dag en fin magtbalance. Så meget af folkekirkens liv som muligt besluttes i menighedsrådene, og de politiske beslutninger tages i Folketinget. Kirken må aldrig blive politisk. Vi får ikke en bedre garant for friheden og for en stærk folkekirke end den nuværende ordning. Jeg kunne aldrig ønske mig, at stat og kirke bliver skilt ad. Det ville også være skadeligt for frikirkerne – for så skulle I ud at kæmpe om politikernes gunst ligesom i USA. I har bedst af at kunne gemme jer bag en stærk folkekirke.

I Sverige blev stat og kirke skilt ad i år 2000, og vi ser nu en medlemsflugt fra Svenska Kyrkan – og de går ikke til frikirkerne, men melder sig bare ud.«

»Mit forhold til frikirkerne er afslappet. Jeg har altid vidst, at de var der. Som KFUK-spejder har jeg været på lejr med baptistspejdere. Jeg er født og døbt ind i Folkekirken – og dér bliver jeg. Jeg er forarget over gendåb – det er en vederstyggelighed! For mig er dåben og kristentroen lig syndernes forladelse og Guds tilgivelse – og ikke noget, vi kan gøre os fortjent til ...«

Afskaf kirkebogen

For et par år siden nægtede flere baptistforældre at få deres barn registreret i Den elektroniske kirkebog, som Folkekirken fører for CPR-registeret. Det medførte, at der blev oprettet en postboks, man kunne sende fødselsregistreringen til, hvis man ikke ville på det lokale kirkekontor.

»Jeg har aldrig fattet, at I vil bruge energi på det. Fungerer det ikke udmærket? Til gengæld kan jeg ikke forstå, hvorfor I vil blive ved med at føre kirkebøger. Ikke at jeg skal give jer gode råd. Men jeg ved fra min far (som var sognepræst, red.), hvilken plage det var at føre kirkebøger. Det er overflødig, og I kan lige så godt

Omtrent 20 danske baptistpræster kæmper med kirke-
bøgerne ... til ingen nytte, mener kirkeministeren.

Kirkeminister Birthe Rønn Hornbech og
redaktør Lone Møller-Hansen, da de mødtes
på Bornholm.

lade være. Jeg har svært ved at se, hvad
I vil miste ved at blive et godkendt kirke-
samfund frem for nu at være et anerkendt
kirkesamfund. Det eneste vil være, at I ikke
vil have permanent vielsesmyndighed.«

En indvending om, at man kunne fore-
stille sig, at al registrering af personlige
forhold foretages på Folkeregisteret og kun
dér – altså at man også vies på kommunen

og bagefter går hen i kirken for at få en vel-
signelse, bliver mødt med denne erkendelse:

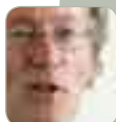
»I vil aldrig få mig til at afskaffe den
kirkelige vielse i folkekirken. Jeg ved godt,
at min argumentation er irrationel, men jeg
mener nu, at der vil være mennesker, som
ikke ville komme i kirken og få et ord med
på vejen i deres ægteskab, hvis ikke den
kirkelige handling havde borgerlig gyldig-
hed. Alene af den grund vil jeg fastholde
kirkens mulighed for at vie folk.« ■

» Jeg kunne aldrig
ønske mig, at stat og kirke
bliver skilt ad. Det ville
også være skadeligt for
frikirkerne. «

» Hvis nogen anfægter jeres
frihed og jeres rettigheder, så
kan I regne med mig! «

SPRINGBALSAMINER

[≡]
Raymond Jensen
[☐]
Lola Skagen

På vej ud i Lundby Bakker bliver jeg salvet af duften fra en række springbalsaminer. Mine næsebor velsignes med en urduft af babyhud og en umiskendelig duft fra min barndom, så jeg længes tilbage til min barndoms bagerbutik, hvor der duftede af spearmint! Og hvor alt var godt.

»Det er mærkeligt med Gud«, sagde den 7-årige pige i radioen: »Det er som om, han ikke er til, for han viser sig at være anderledes fra det, man lige går og regner med.« Læs Bibelen. Dine længsels bog. Gud er til. Se Lukas evangeliet kap.20 vers 27-40 for et overraskende svar fra Jesus til dem, der ikke tror på opstandelsen fra de døde!

*»Så tænder vi tre lys i kvæld,
for længsel, håb og glæde.«*

Håb er et venteord. Længsel er et virkeord. Længslen er det, som driver os videre. Det

er længslen, der gør, at vi ikke stiller os tilfreds. Lysene til advent tænder længslen i os. Længslen er det brændstof, som gør, at vi gør en ekstra indsats for, at kærligheden og retfærdigheden kan sejre i verden. Det kan være anderledes. Allerede nu. Lærte Jesus os!

Længes vi ikke alle efter at blive frigjorte fra vore egne små egoistiske tanker og gøremål, så vi igen kan ånde dybt og frit og se verden med Guds øjne?

Spejderne har et valgsprog, som Gud godt kan lide: Vær beredt! Vi skal huske, at Gud er kommet til vores verden. Vi tænder lys for at dele glæde og håb – og vi tænder lys, fordi vi stadig længes efter fred i verden.

»Jeg har længtes efter at spise påskemåltidet her sammen med jer, inden jeg skal slås ihjel. I skal vide, at jeg ikke kommer til at spise et påskemåltid igen, før alting er opfyldt i Guds Rige«, siger Jesus ved

længslernes bord, nadverbordet. Jesus længes også efter, at alt bliver godt igen.

*Brødet og vinen
Igen*

*Erindringen
På tungespidsen*

*Helt ny
(Sten Kaalø)*

Advent handler om at vente på enden god. Indtil da skal vi glædes alene og sammen – håbe alene og sammen – længes alene og sammen. I Jesu navn. Glædelig advent.

